

Patrick Lagrou
**De schat van de
Boekaniers**

δ

Copyright ©2016 Uitgeverij Dyslexion, Deventer
Omslagontwerp Juan Houter, Sunny Afternoon Publ.Grp
Opmaak binnenwerk BeCo DTP-Productions, Epe
Binnenillustraties Marijke Meersman
ISBN 978-94-6324-055-0

NUR 284

Papier Houtvrij Romandruk met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
©1995 Uitgeverij Clavis, Hasselt - Amsterdam - New York
©1995 Patrick Lagrou
www.clavisbooks.com

Dit boek is gebaseerd op de 1e druk, 1995

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.studiostudio.nl voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

1

Long Island, zondag 4 augustus, rond 17.00 uur

‘Stoppen! Hij heeft losgelaten!’

Danny, die de Blue Marlin bestuurde,
schoof de gashendel met een ruk naar voren
en het zware gebrom van de motoren werd zachter.

De twee schroeven kwamen tot stilstand
en de boeg van het schip,
die de hele tijd was opgericht,
zakte langzaam naar beneden.

Het vaartuig schommelde nog even
en kwam toen als een weegschaal in balans.
Een sterke golf botste nog eenmaal tegen de spiegel.
Toen bleef de Blue Marlin zacht dobberen
op het licht deinende wateroppervlak
van de Caribische Zee.

Bijna iedereen van de twaalfkoppige bemanning
stond op de achtersteven. Naast Marijn
stond zijn vriendin Talitha en ze keken met z'n allen
naar het figuurtje dat naar de boot toe zwom.

Het was Rodney Fox. Hoewel hij zwemvliezen droeg,
probeerde hij zijn snelheid op te drijven
door ook nog zijn armen te gebruiken.

Op vijftig meter van de Blue Marlin
dobberde de oranje boei rond,
die Rodney zopas had gelost.

Telkens als de boei kwam bovendrijven,
rees bij iedereen de hoop dat er eindelijk
iets was gevonden. Maar tot nu toe
was het elke keer vals alarm geweest.

De boei had alleen maar gediend
om de plaats aan te geven waar een duiker
gestopt was met zoeken en waar de volgende duiker
verder moest gaan. En die volgende was Marijn.
Tenzij Rodney toch iets had gevonden.
'En?' vroeg Bob Stephenson toen Rodney
het platform bereikte dat ze speciaal voor hem
hadden neergelaten.
De duiker stak zijn hoofd boven water,
trok zijn snorkel uit zijn mond
en spuwde in het water.
'Zand, zand en nog eens zand,' riep hij.
'En mijn armen zijn wel
een halve meter langer geworden.'
Meer hoefde hij niet te zeggen.
Iedereen had de boodschap begrepen. Marijn ook.
Rodney had de boei dus alleen maar losgelaten
om de plaats aan te geven
waar hij met zijn werk was gestopt.
Weer was er niets gevonden.
'De volgende!' riep Bob Stephenson,
die de leiding van de hele onderneming had.
Marijn ritste zijn *shorty* dicht, greep zijn duikbril,
snorkel en zwemvliezen en maakte zich klaar
om van de achtersteven naar het platform
af te dalen. Talitha gaf hem nog snel een zoen.
Aan de rand van het water
moest Marijn langs Rodney.
De duiker had net zijn zwemvliezen uitgetrokken
en rilde als een espenblad.
'Veel geluk,' riep hij toen Marijn in het water sprong.
'En als je straks aan de lijn hangt,

hoop ik voor jou dat de haaien geen trek hebben in een vers hapje vlees. Mijn ouwe botten lusten ze blijkbaar niet.'

'Daar is geen gevaar voor,' riep Marijn.

'Ik heb nog altijd mijn dolfijn.

Als een van die zeerovers in de buurt komt, dan ramt Derby hem in zijn kieuwen.

Nietwaar, Derby?'

Alsof de dolfijn zijn woorden had begrepen,

sprong hij uit het water op. Het dier

maakte een driedubbele pirouette

en kwam met een luide plons

en veel gespetter tussen Marijn en de duiker neer.

Het water spatte hoog op en de bibberende Rodney

kreeg het allemaal over zich heen.

'Bah,' riep hij, terwijl hij zich snel

uit de voeten maakte.

Marijn schaterde het uit.

De ouwe zak probeerde hem al de hele week

belachelijk te maken. Goed dat Derby

hem een lesje leerde.

Zonder verder dralen zwom hij van de boot weg.

Hij greep de lijn die aan de oppervlakte dreef

en liet hem tussen duim en wijsvinger glijden.

Af en toe keek hij even boven water.

Hij wilde zien hoe ver hij nog

van de oranje markeerboei verwijderd was.

Zodra hij de boei bereikte, greep hij hem vast

en trok het dunne lijntje op. Zo vlug als hij kon,

wond hij het op tot hij het gewichtje

te pakken kreeg. Hij schoof het aan de boei

en stak het bundeltje in een van de zakken

van zijn trimjasje.

Weer volgde Marijn de grote lijn

die aan de oppervlakte dreef

en hij zwom naar het uiteinde ervan.

Er was een houten bord aan bevestigd.

Aan weerszijden daarvan bevond zich een handvat.

Het geheel zag eruit als een vliegende schotel.

Als je hem op de juiste wijze vasthield,

kon je er onder water ook mee vliegen.

Tenminste, als hij door een boot

werd voortgetrokken.

Het leek een beetje op waterskiën,

maar dan wel onder water.

Langzaam liet Marijn zijn trimjasje leeglopen.

Hij zette zijn duikbril goed en stopte zijn snorkel

weer in zijn mond. Nu was hij helemaal klaar.

Hij gaf het 'oké'-teken door zijn rechterarm

naar zijn hoofd te brengen. Op die manier

vormde hij een cirkel, of beter, de 'o' van 'oké'.

De mannen op de boot, die hem al de hele tijd

in het oog hielden, begrepen het.

Marijn hoorde Bob roepen

en wist dat Danny in actie zou komen.

De hele tijd had die de motoren

stationair laten draaien. Nu zou hij de hendel

naar achteren schuiven en plankgas geven.

Met het bord in zijn handen lag Marijn,

plat op het water drijvend, te wachten.

Eindelijk hoorde hij de motoren huilen.

Het klonk alsof hij vlak bij de machinekamer lag.

Elk moment kon hij nu worden meegesleurd.

En hij wist uit ervaring dat de schok

soms hard kon aankomen. Daarom probeerde hij het bord zo stevig mogelijk vast te houden. Gelukkig wist hij ook dat Danny zich perfect in Marijns situatie kon inleven. Hij zou het toerental laten dalen, om dan de snelheid geleidelijk weer op te voeren. ‘Je kunt nu eenmaal geen vis vangen, als de worm van je haak losvliegt,’ zei hij vaak lachend. De lijn spande zich langzaam en toen kwam Marijn in beweging. ‘Eindelijk!’ zuchtte hij binnensmonds. Het zandlandschap dat tien meter dieper onder hem lag, begon traag voorbij te schuiven. De zoektocht was weer begonnen. Marijn besepte dat er vanaf nu een zware verantwoordelijkheid op zijn schouders rustte. Hij zou goed uit zijn doppen moeten kijken. Een moment van onoplettendheid kon de hele onderneming doen mislukken. Ze kregen alsmaar meer vaart. Voorop voer de Blue Marlin, die bijna vijftig voet lang was. Daarachter hing een nylon lijn van vijftig meter. En helemaal aan het uiteinde daarvan hing Marijn, kronkelend als een worm. Met het bord, zijn gestrekte armen en zijn lange zwemvliezen leek hij op een menselijke vlieger van wel twee en een halve meter lang. De Blue Marlin schoot sneller en sneller door het water en de weerstand van het water

nam met de seconde toe. Dadelijk zou het schip zijn kruissnelheid bereiken.

Marijn moest de zoektocht een halfuur proberen vol te houden. En dat was best te doen, als Danny de afgesproken snelheid niet te veel overschreed.

Anders zou Marijn immers al snel krampen in zijn armen krijgen en dan zou hij moeten afhaken. Ook kon zijn duikbril van zijn gezicht schuiven, wat bijna even erg was.

Gelukkig kende Danny zijn vak goed.

Hij wist de Blue Marlin perfect te hanteren.

De eerste keer dat Marijn aan de lijn hing, was hij bang geweest voor de haaien.

Hij was immers een aantrekkelijk hapje voor hen. Maar sinds hij gemerkt had dat Derby hem voortdurend volgde, dacht hij niet meer aan die rovers.

Al zijn aandacht ging naar het scannen van de bodem. Onophoudelijk liet hij zijn blik van links naar rechts gaan, zo ver als het zicht onder water het toeliet.

Bij de minste oneffenheid die hij opmerkte, dook hij naar beneden. Dat was de afspraak.

Vliegenvlug inademen, het bord naar voren kantelen en zo werd hij direct de diepte ingetrokken.

Wilde hij meer naar links of naar rechts uitwijken, kon dat door het bord tegelijk in die richting te draaien.

Op die manier kon Marijn, als hij dat wilde, heel snel de zeebodem bereiken om de toestand van dichtbij te bekijken.

Gelukkig had hij er geen probleem mee om zijn oren te *klaren*. Op dit moment kon dat alleen maar door hard te slikken. Zijn vingers kon hij immers niet gebruiken, aangezien hij het bord geen moment mocht loslaten. Alleen geoefende duikers konden hun oren klaren door te slikken en Marijn was apetrots dat hij daar al bij hoorde. Als hij er nu ook nog in slaagde die **Golden Gore** te vinden, zou hij helemaal in de wolken zijn. Maar dan moest hij meer geluk hebben dan alle andere duikers die hem vandaag en de vorige dagen waren voorgegaan. Deze hele onderneming had alle kenmerken van een grote loterij. Eén waarbij ze een voor een met de hand in een zak mochten scharrelen in de hoop het grote lot te trekken. En zodra iedereen aan bod was gekomen, begon een nieuwe ronde. Tot iemand uiteindelijk het juiste biljet te pakken kreeg. Zo ging het nu al een halve week. Op een zeekaart van de omgeving van Long Island had Bob een groot stuk afgebakend. Volgens zijn berekeningen moest de **Golden Gore** in deze zone liggen. Tenminste, als de informatie die hij na heel wat speurwerk in archieven had gevonden, ook klopte. Vorige maandag was de **Blue Marlin** op Long Island aangekomen en dinsdag waren ze al meteen begonnen met het hele gebied op zee met boeien af te bakenen.

De door de boeien afgebakende gedeelten hadden ze dan ook nog eens onderverdeeld in stroken. Sinds eergisteren deed Danny niets anders meer dan met de Blue Marlin heen en weer varen. Als een boer die zijn land omploegde. Op die manier konden ze de ene strook na de andere afwerken. Maar na bijna drie dagen zoekwerk liet de Golden Gore zich nog altijd niet zien. Meer dan tachtig procent van de zone hadden ze al onderzocht en het werd bijzonder spannend. Als de Golden Gore inderdaad binnen dit afgebakende stuk lag, dan moesten ze hem vanavond of uiterlijk morgenochtend kunnen vinden. Als iedereen zijn werk goed had gedaan. Zoniet, dan waren meer dan drie dagen speurwerk voor niets geweest, net als de enorme uitgaven die ermee gepaard gingen. Opeens zag Marijn schuin voor zich iets op de bodem. Het leek bijna te mooi om waar te zijn. Hij ademde diep in en daalde af. Razendsnel schoof hij naar beneden. De diepte was hier minstens twaalf meter. Dat was voor Marijn nog niet zo veel maar toch ging het niet makkelijk. Hij moest een heel eind uitwijken naar links. Hij boog het bord opzij zover hij maar kon. Tegelijk moest hij ook nog goed mikken, want alles kwam nu snel dichterbij. Marijn had zich niet vergist.